

Jaunimas

Mēnesinis laikraštis skiriamas jauniešiem.

MUMISE IRA GALĒ.

Māza zmoniū tai težino. Vos vienas ar antras tenumāno, jog jo siela îra nuostabiū galingū jêgū versmê.

Nêra todêl daug tokiū, kurie tai apsakîtu zmonêms. O jeigu kas-noris tai ir dâro, vos keli jo klausos. Daugis dâr gi kaži-kâ prasi-māno apie prânašâ. Tarsi jis kaip koks kiet-sprandis tenori, kad jojo būtû zodis ir tiesa.

Todêl taip ir vargstame. Visas savo gales beveik tevartojame savo silpnumui didinti.

Tiktai pasiskaitîkime savo raštijoj. Pasirin-kime kokiâ-nors jos šâkâ. Kuone visur numa-nîsime, jog mûsû rašiniai îra mirke silpnume.

O îra mûsû gîvenime tikrai ir drâsos, jêgū, net didîbês. Gana daznai galima tai pastebêti. Net prastuose zmonêse. Tik apie tai niekas beveik nerâšo.

Kuomet kartais drâsa giriama, matîti, jog tuo vadintas pakvaišimas, kurs kâktâ susikûles îra jâ daužîdamas î uolâ. Taip sukeitiamas didiausis silpnumas su gale.

Tur bûti mûsû prigimtîj silpnumas augintas jau mûsû tēvû ir protēvû. Sukrauti jojoj visokie skausmai, vargai, kenksmai, supiltos âšaros ir raudos. Jose nuskendusios îra mûsû jēgos. O kad mûsû kas râšo iš širdies, tad visos tos mûsû prigimties gâlēs skâmba kaipo dejâvimo ir nuliûdimo, nusiminimo varpai.

Ira ištikrûjû taip, kad mes kiekviena mintimi, kiekvienu jausmu, linkêjimu, alkimu, geismu bei troškimu taisomi savo prigimtî ir gîvenimâ nuo pat uzgimimo lig mirties. Mûsû jēgoms: mânîmui, norui ir jausmui pasidâro tuo tikras krîpsnis. Tasai tad velka su savimi visâ žmogû su visais jo veikimais, su visu jo pritîrimu.

Ir nesitikêjimas bei abejone savimi ir kitais, vangumas, bailê, liûdnumas, niekšumas, melas, nesvarumas, zemumas, ir tt., îra to krîpsnio žîmiai.

Bûtina jau labai, kad liautumês šito krîpsnio vagas giline. Ir laikas iškilti visiškai iš jû savo sielos drâsa ir linksmumu.

Tik tâm reikia priemoniû. Netinka tâm juokû laikraštiai, komêdîos, farsai, ir tt. Galêtû jie bûti ir naudingi, jeigu apsireikštû jais ben kiek gudrîbê, arba ir tik truputis proto.

Mâža-ka ir tepadarîsime vien tik rinkdami mokslo žiniû. O visai be naudos bûs, kuomet seksime tuos, kurie nuolatai râgina tik Dievu pasitikêti. Sakau jums: Dievas kiekvienâ tikrai apleidia, kurs nieko neveikdamas tiktai jopi šaukia. Dievas visumet skandina tâ, kurs plaukti galêdamas neplaukia.

Bûtina, kad šî zinotume: Minêtos vâgos išdils mûsû gîvenime, kad niekumet neparimsime tame, kas niekinga, nesvaru, tuštia, biauru, neteisinga, bailu, apgaulinga, ir tt. Tai darîdami pasiliksim amžinai niekšai-nîkštukai.

Mes turime nuolatai kreipties î tai, kas gražu, teisu, malonu, tikra, skaistu, ir tt. Nuolatai tokias mintis, tokius jausmus ir norus kviesdami î savo prigimtî, toji išlengvo tikrai visai kitokia pastos. Pâtis veikiai numanîsime, kaip stiprêjame. Visas savo gales vartokime savo tvirtîbei didinti.

Teisîbê, kad gîvenimas iš visû pusiû kemša î mûsû prigimtî visokiû blogumû. Bet mes galime ginties. Mokslas îra pastebêjes, kad mûsû kraujas gaminasi gînimo gâlê, antitoksînâ, kuomet î jî îra îsilieje nuodai. Nors visokiû klaidingû mintiû iš to mokslininkai îra susimâne, tas jû pastebêjimas îra teisîbê.

Tiktai reikia šitâ žinoti ir mêginti: Mûsû valia îra antitoksînas prieš visa, kas mus silpninti ir nubaigti nori. Mûsû kraujas têra mûsû vâlios apsireiškimas. Kuomet mus pasieka, kas mus zemina, baugina, ir tt., nebokime to. Savo valia pakilkime augštîn visa palikdami apatioj.

Kilkime taip iš skausmo ir vargo, iš nuliûdimo ir rûpesnio, iš viso, kas mus nori vargšais padarîti. Neapsisvaiginkime nei alkoholo, nei svajonêmis. Giedra dvasia lêkime î gâlēs pasauli, kurs îra mûsû sieloj. Tâm esame žmonês, kad zengtume kaipo didvîriai.

Supraskime: Žmogus stovi tarp regimo pasaulio ir jo kilmės bedugnio, tarp sustingusių jėgų ir jų kilmės jūrų. O vartai, kurie veriasi vienur ir kitur, yra žmogaus širdis. Veria juos valia. Išmokime jas verti tikron pusėn.

Tūli mąno, reikėtų tuos vartus atverti, kad iš žmogaus prigimtį galėtų plūsti galbės pasaulio jėgos. Teisėbė, jos tad plūsta. Bet neilgai. Žmogaus prigimtis yra greitai tū jėgų sunaikinta.

Vartus mes turime verti anon pusėn. Bet vien tik tām, kad patīs pro juos iškiltume iš gėlių pasauli. Nėra kito kelio. Tuomet tos amžinos gėlės apveikia visā mūsų silpnumā, visā nedorā, visas ligas ir sunkenības.

Tos gėlės yra grožėbė, išmintis, meilė, teisėbė, tvirtėbė, ir tt. Ira jos augštiausiai visumos principai. Jais ir jiems turime gėventi. Tuomet viršū palaikome ant viso. Nors žūtū ir prigimtis, arba kaip kiti sako: nors žūtume patīs, tie principai amžinai būna. Ir jais bei jiems gėvendami, mes taipojau amžini kaip jie. Trėumfuodami gėlime zengti per gėvenimo vargā. Mes jo nepasiekami. Mumėse yra pasaulio gėlės. Mes jomis gėvename. Ir niekas mums negėli kenkti. *Vidūnas.*

KAIMO DIDVIRIS.

Apėsakelė.

V.

Kad prieš troškulė nieko padarėti negalima, buvo Auriukas jau išitikines. Vienok ben norėjo pasiekti, kad kaimėnai tėvo nebeišviliotū iš alude. Apie tai mēstant,

jām ĩpatinga mintis parėjo. Visi kaimo bernukai turėtu susitarti ir tėvus atlaikėti nuo smuklės. Visai neabejojo, kad tai pasiseks. Ir jo širdis rikavo.

Pirma turėjo apie tai suzinoti Elzė. Tik truko, kol nepriėjo mokėklū uždārėmo laikas. O tad vis dār nebuvo mātoma. Pagaliaus susiėjo juodu. Ir ji skubinos jojo klausti, kaip jām jo dārbas pasisekes. Tai jis kaip ir sumenkėjo. Nieku negalėjo pasigirti. Vien pranešti, kokė naujā plānā jis pasidāres. Bet ji taip širdingai tām pritarė, jog vėl pasijautė didėjas su savo plānu. Ji pati net norėjo būti nors kartais tame jaunūjų būrelje.

Tad naudojosi jis pirmiausia proga ir su savo mokinioju apie tai pakalbėti. Tas tām taipojau pritarė. Tik mēnė, vėriausias dalėkas turėtu būti, kad jaunieji patīs rėgintūs vienas kitā būti saikūs, suvaldėti savo geismus ir būti paveikslais, kuriuos visi turėtu ir nenoroms garbėj laikėti. Jis baigė savo patarimus zodiu: "Tik pasistengkite būti visumet linksmi, drāsūs ir dori."

Taip Aurė visai kupinas diaugsmingo tikėjimo ĩjo surinkti sau draugū. Bet tarp dvidešimt tesurādo jū tris. Ir susiėjo po obelimi jo tėvo darze. Elzė jau jū laukė anapus tvoros. Tili ji klausė, kā vaikinai sutarė. Māzumā lėtai jie kalbėjo. Elzė jiems buvo svetima ir tarsi per garbinga jū tarpe. Žadėjosi susieiti kas savaite tinkamoj vietoj, kuriā Aurė paskirs. Tuomet norėjo kartoti pāžadā būti visumet linksmi, drāsūs ir dori. Bet norėjo ir mēstėti apie tai, kaip tėvus atlaikius nuo aludės. Tad Elzė pagaliaus visiems rankā dāvė sakėdama: "Aš visumet jums visiems širdingai velėsiu pasisekimā." Ir jū viltis labai tvirtėjo. Visai pilni gėvo diaugsmo jie nuėjo. Elzė dār žvelgusi valandele zengė tolin savo tėvo sode.

Po savaitės vaikinai vieni susiėjo. Vienas jų jū, Martėnas Reinus, pramēnė prašėti valdios, kad uzvertū alude jū kaime. Jau jis buvo visa surāšes ir pasirāšes. Visiems tai labai pamėgo. Ir visi savo vardus padėjo. Martėnas išsiuntė laiškā.

Nekantriai jie laukė aludės uždārīmo. Bet nesulaukė. Priešingai būsimus kartus Auris vienas tebuvo vietoje. Ir visai nuliūdes skundes Elzei. Ramino ji jį kiek galėdama. Mānė, didi veikimai nesidāro ant greitūjū. Bet širdyje jau pradėjo kuone abejoti jos Auriuko didumu. Tad atsi-sveikino ilgesniām laikui. Dār išākė jām, kad turis atsi-minti, jog ji visai širdingai norinti, kad jām pasisektū.

Ir jis zengė į namus. Tai išvīdo tėvā su kaimīnu Reinu kalbant. Tėvas jį pasišaukė. Tuoju Auris nu-mānė, kad tše kokia naujiena. Ir tikra. Uzriko tėvas ant jo, kad jis jau noris sviētā valdīti, net valdiai pasakīti, kaip ji visa tvarkīti turinti. Ir tt. Bet Auris līg ne vai-kinas 17 metų, išsitiesė. Ir vos tėvas buvo lioves, jis jau tārė: "Senai to reikėjo. Nei valdia nei jūs su savo deg-tine nebežinote, kas gera. Bet mes dār turime neapsvai-gintā protā. Ir nepasiduosime degtinēs smarvei! . . ."

Iš pradios abu, tėvas ir kaimīnas, išsizioje nesuge-bėjo pasakīti nei zodio. Bet tad tėvas sudavė keikti ir barti, kad baugu. Tik Auris nepabūgo. Apsisukes ramiai sau zengė į arklide aprūpinti arkliu-du, kaip paprasta. Tėvas dār rėkāves valandele leidosi su kaimīnu vėl į alude.

Atlikęs savo dārbā Auris nuėjo pas Martīnā. Tai ir patirė. Tojo tėvas gāves rāstā iš valdios, kad pamokintū savo vaikā nesikišti į dalikus, kuriū nesuprantās. Ir Mar-tīnas nebenoris tuo rūpinties.

Toks silpnumas uzdegė kuo-daugiau Aurio drāsā. Ir jis pradėjo kalbėti, kaip gāl dār niekumet nekalbėjes savo ām-ziūje. Aiškino, kokiā didi jie pasirinke uzdavini. Kad jie tarsi viso kaimo palaimā gālī būti. Ir kad ištikrūjū jie daug išmintingiau mānā negu jū tėvai ir pati valdia. Tai Mar-tīnas suprāto. Ir jis vėl patvirtėjo ir naujai zadėjo dabar nebeususileisti. Zadėjo net ir kitus uzdegti.

Susiėjo. Bet šikart giraitėj prie upelio visai arti aludės. Jau vasara baigēs. Ir jie svarstė, kā padarius. Vienas mānė, reikiā smukle uzkurti, kad nupleškētū ir

būtū atlikta. Kitas sākė, jog tai nebūtū dora ir prieš jū pāzadā. Tretias patarė rinkti daugiau draugū ir vakarais gandinti girtuoklius. Tai visiems patiko. Tik Auris prie-sinos. Sākė, kad veikiau griežtai uzdrausti tėvams eiti į smukle ir tiek. Labai garsiai visi tām pritarė. Net pra-dėjo linksmai rėkauti.

Žīgiu išėjo du vīru iš aludės. Ir tuodu garsiai kal-bėjo. Auris aptilo. Pazino nors kimū savo tėvo balsā. Tėvas visiškai apsigėres. Auris išėjo jį pasitikti. Tuoju tas jį ir išvīdo. Klausė, kā tše veikiās. Auris atsākė, kad to neapasakīsias. Tėvas suriko, naujai to reikalau-damas. Tai Auris mānė tai padarīsias, jeigu tėvas ramus pasiliksias. Tėvas pažadėjo. Ir Auris pasākė, kad jis ir jo draugai nori tėvams uzdrausti eiti į alude. "Kā? Jūs veršiai mums vīrams uzdrausti?" Taip rėkdamas šoko Aurī mušti. Tas traukėsi sakīdamas: "Kad nemokate susivaldīti . . .!" — "Nesusivaldīti — mes?" dār sušoko tėvas ir uzkluves uz medio šaknies parsitiesė visu ilgiu ant zemės. Tuoju Auris prišokes jį gelbėjo atsikelti. Tik kaimīnas baisiai susijuokė. Ir tėvas dār daugiau su-pīkes stūmė Aurī šalin ir atsikėles ējo su kaimīnu namon nuolatai rėkaudamas: "Aš — nesusivaldīti — nesusivaldīti."

Auris grīžo pas draugus. Priēmė jie jį kaipo karžīgī. Ir visi šventomis pažadomis pasirīžo tokiu-jau būdu veikti. Atsisveikine ējo kiekvienas namon. Visi buvo labai gero, pakilusio ūpo. Tik Auris eidamas vis aiškiau nujautė, jog tai netikras kelias tėvui gelbėti.

VI.

Neilgai po to Auris nuėjo vėl pas savo mokintojā. Papāsakojo jām, kā pastaru laiku sumāne ir patīre buvo. Mokintojas labai gardiai nusijuokė. Bet sākė, kad visa-tai labai gera esā. Tik negudru. Nieko nepasiekama tokiu uzdraudimu arba smuklės pašalinimu. Girtuokliai pātis turi norėti apsieiti be svaiginantiū gēralū. Tame visas jū pataisīmo slėpinīs. Jie turi išmukt norēt, kas graziau

negu smuklēs smarvē ir kas zmogui veikiau pridera negu smuklēs rēksmai ir nedorībēs. Tokie dalikai esā: grazus, tvarkus nāmas, doras sutikimas su namiškiais, grāzūs pasiskaitīmai, ir tt. Pats negālis prisidēti prie kokiū darbū, kadāngi tjam labai daug visoko uzduota. Ir vien gālis būti zmonēms geras paveikslas. Bet Auriui ir jo draugams reikētū susitarti su motīnomis. Tosios taipo-jau turētū mēginti vīrus namuose prilaiķīti.

Aurīs klausēs. Tad kuone nusimines sākē, negālis tikēti, jog jo motīna nors kā padarītū. Kuone rūstai mokintojas ī tai atsīliepē: "Netikēti īra grieztai griauti visā pasisekimā. Drāsus turi būti kaip ugnis! Ir tikēt, nors visa būtai pralaimējes, ir gi gīvībe!"

Tīlējo Aurīs apsigēdes. Tad vēl drāšiau paklausē, ar nebūtū naudinga vienā antrā girtuoklī uzpulti ir sumušti progai pasitaikius. Vēl nusijuokē mokintojas. "Tik atmeni, kaip aš su jumis pasielgiau. Ar aš kuomet-nors jūsū norā zādināu jus plakdamas?"

Aurīs suprāto. Ir atsisveikines ējo namon. Vēl susirinko visi tie jauni karzīgiai. Ir atsivedē dār trīs. Buvo dabar jū septīni. Pradējo māsītī, svarstītī. Tik ir pātīs mātē, visa tai jokiām gerui nederā. Vien tat visiems buvo aišku, kad girtuokliai labai kvaili. Nors ir nebūtū apsigēre. Jau ir veidas rodās kvailumā. Pamokū jiems duoti visai bergzdiās dārbas. Vien tai gālī būti naudinga, kad būtū namuose sulaikomi ir nebeeitū girtauti. O tām motīnos galētū gelbēti.

Bet kaip vēl susiējo tie bernukai, visi sēdējo be vilties. Motīnos nieko padarīti nesugebējusios. Visos tikējo, kad Dievas vienas tegālis gelbēti. Tā buvo pasākīusi ir Aurio motīna jau nekartē. Ir Aurīs dabar tai net savo bituliui-mokintojui pranešes. Bet tas buvo tokī mānīmā pavadines grieztai nusidējimu. Dievas to niekumet negelbās, kurs īstengiās nors pirstā judinti o to nedārās. Gāl jī to vangumo dēlei dār paduoda didesnēms kantioms.

Aurīs tai pasākē dabar draugams. Ir uzdegē jū širdise tikrā drāsos gaisrā. Sumānē visokiomis priemonēmis tēvus namuose sulaikīti, pasirūpinti rāstū, vaizdū ir tt. Ir kaip tik tēvai taisīsis eiti aludēn, tuos pasiimti ir skaitīti, rodīti, išguldīti. Taip ir padārē.

Aurio tēvo gimimo diena priējo. Aurīs su savo sesele ir broliuku buvo visā nāmā gražiai išpuošes tai dienai. Motīna buvo gelbējusi. Ir tēvas stebējos. Visā dienā vaīkstiojo susimāstes. Bet vākarui priējus, tik vēl pakilo eiti aludēn. Aurīs tuoj pasiēmē knīgas, rodē vaizdus ir sākē paskaitīsiās īpatingā apīsakā iš tolimū krāstū. Tēvas pazvelgē. Aišku, kad pabījojo, jog būs kas apie girtuoklāvīmā. Aurīs tai pastebējo. Ir jautēsī didis priēs tēvā. Aiškino, kas tame rašte. Tatiau tēvas ējo. Tai dūkrelē, kazi-kaip susiprātusi, kabinosi prie jo, prašīdama, kad pasiliktū nors tā dienā prie jū. Taip esā pasīdiauge, kad jis būsiās visā vākarā jū tarpe. Tēvas zvalgēs. Motīna nusilenkusi ant savo mežginio tīlējo. Tad pagaliaus tēvas kazi-kā murmējes pastūmē dūkrele ī šalī ir išējo.

Īpatinga tīli namuose. Motīnai āšaros riedējo per veidus. Vaikai atsisēdo aplink stālā. Mergītē zvelgē ī gēle, paskutine šio rudens, kuriā buvo tēvui ant stālo pastātīusi ī stīklā. Aurīs sklaidē savo knīgose. Ejo tad gīvulius aprūpinti. Ir grīzes vēl atsisēdo. Tad motīna liepē eiti gulti. Aurīs mānē, tēvas zadējes tuoj pareiti, tai reikiā ir laukti. "Naktovidis bus", sākē motīna. "Uzteks, kad viena jī sulauksiu." Bet Aurīs pasīliko prie savo. Ir jie laukē visi.

Parējo tēvas. Nelabai ilgai uztrukes. Bet ūpingas. Uzriko, kad bereikalo žiburī degina. Tai Aurīs labai rimtai atsākē, kad pasītikēje tēvo zodiū, jog tuoj pareisiās. Tēvas krūptelējo. Tuo tarpu mažasis brolelis nušokes pas jī, sākē: "Norējome šiandien tave dār kartā pamatīti."

Tēvas visai sumīnkstējo. Rodēs, kad ir nebuvo daug gēres. Sākē, kad tai gera, bet dabar tik eitū gulti. Ejo.

Tēvas veikiai ģimigo. Tik motīna ilgai budējo. Vis jos Auris jai akīse. Koks jis tikras didvīris pastojes.

VII.

Ilgesnī laikā Aurio tēvas neējo ī alude. Vakarais naminius savo dārbus atlikes klausēs, kā Auris paskaitē. Tad kartā atējo keli kaimīnai. Motīna kiek tik īmanīdama kvietē viešēti. Bet jie visi su tēvu išējo.

Antrā dienā Auris nulēkē pas savo draugus. Ir bārē juos, kad nepildā savo pāreigos. Jie teisinis, nemokā geriau. Vēl susirinko visi. Svarstē. Bet ir nieks nieko geresnio nesumānē. Vien naujai tvirtinos tēvus kiek tiktai īstengdami stabdīti namuose.

Praējo taip ruduo su savo skerdīnēmis. Ir girtāvimas vēl padidējo. Tai kartais Auriukui labai uzējo nusi-minimas. Rodēs visa nueina nieku, ko jis norējes. Labai pasiilgo Elzēs nuraminantio ir tvirtinantio balso. Bet zi-nojo, jī toli, mieste. Tik vēl tarsi ir jautē, jī su savo siela prie jo. Tai vārē savo dārbā toln. O tēvas ir kartais vēl daugiau būdavo namuose. Tad vēl ir girtāvo.

Taip praējo ziema. Ir pavāsaris sveikino visus. Auri tarsi pildē nauja viltimi. Bet īpatinga naujiena išgirdo iš savo bitiulio-mokintojo. Buvo tasai keliamas ī kitā, geresne vietā. Auris tiesiog nusigando.

Žīmū īspūdī padārē tas dalīkas ir visame kaime. Visi tā mokintojā garbēj laike. Net Aurio tēvas pietus valgīdamas sākē: "Tai ištikro buvo garbēs vertas žmogus!" Auris jautē, jog tše reikētū kā pasakīti. Tik tuoj nesugebējo. Tai motīna jau ir sākē: "Ar ne todēl, kad jis visumet likosi doras, prakilnas, blaivas?"

Ipatinga tīla atsirādo. Tēvas nieko nesākē. Ejo ī savo dārbā. Ir ilgā laikā vengē aludēs. Gāl ir pavāsarīo darbai privertē jī laukuose pabūti. Bet tad vēl kartais tik nueidavo su kaimīnais ī alude.

Pagalīaus Auriui ir priējo Sekminēs. Žinojo, tuomet tikrai pamatīsiās vēl Elze. Išvīdo jā jau ištolo. Ir nu-

stebo. Nebebuvo tai mergītē. Žengē kaip kokia dāmē. Jau Auris viso-ko pradējo manīti, kaip jī jī pasveikino. Smagu begālo jām atsirādo. Buvo jī visai ta pati kaip seniau. Diaugēs, kad ištikrūjū nusidāve, kaip jī tikējusi. Auris netik savo tēvā, bet visā kaimā gelbējes. To Auris nebuvo numānes. Ir līg tik dabar jām atsivērē ākīs, kad ištikrūjū tēvas nebegirtāvo tiek, kiek pirma. O Elzē iš savo tēvo suzinojusi, kad visas kaimas dabar toks.

Nors buvo Auriui drovu iš Elzēs savo garbe išgirsti, tatiu labai tuo diaugēsi. Tad jī jau ir atsisveikino su juo. Ipatingai bailiai jos žodiai skambējo, kaip jī dār paklausē: "Auriukai, ar tu nenorētai eiti ī mokslus?" Jām veidas uzkaito. Patsai buvo nekartā apie tai pamānes. Bet mātes tai negālīmas dalīkas. O Elzēs žodiuose skambējo dār kas jām nesuprantamo. Tik tai līg nepasiekamai toli, toli spindējo. Atsākē jis tīliai: "Kas tēvā gelbēs?" Elzē stovējo, dār žiūrējo ī jī. Ir līg nulīūdusi nuējo.

VIII.

Labai susimāstes dabar Auris praleido dienas. Atliko savo dārbus līg sapne. Sālinos nuo draugū. Bet savo knīgas skaitē, līg norēdamas visas iš galvos išmukti. Sušvito jo veidas, kaip iš savo bitiulio-mokintojo gāvo naujā siuntinēlī. Laiške jām patarē īpatiai vieno rāsto atboti. Tuoj Auris jī pasiēmē. Buvo tše išguldoma, kad tie žmonēs, kurie daug mēsos vālgo, greīčiau ir trokstā alkoholo gēralū. Kaip tai aišku! Senai nujautes buvo, kad taip īra. Ir visai apēmē jī ta mintis. Tše būk esās slēpinīs visū girtuokliū pataisīmo. Pamiršo visa, kas jī spaudē.

Greītai savo motīnai išguldē naujājī dalīkā. Dabar, pavāsarī, kuomet augo visokios daržovēs, kuomet ir tūli vaisiai prieti turējo, dabar tikras laikas buvo nuo mēsos nors māzumā atsiprātinti. Motīna, daznai mātiusi, kokiu geru noru ir kaip išmītingai Auris rūpinas namū likimu,

mielai pasirīžo valgiū taisīti be mēsos. Tuoju tai be-
rods nepasisekē. Bet matīdama savo vaiko tvirtumā, ji
ir nenusileido ir išlengvo prigudo.

Tēvas visai nei nepajuto, kad mēsos vis retiau de-
dama ant stālo. Tik vienā antrā kartā buvo paklauses,
kaip tai, kad motīna dabar vis taip zīmiai skanus valgius
pataisanti. Kaži-kā jām atsākē. Po keliū dienū ir atsi-
minē, jog jau visā laikā mēsos negāves. Tai motīna jos
vēl ir atnešē ant stālo. Vālgē tēvas. Nieko nesākē.
Bet tuomet ir nieko negērē.

Tad, vasaros laiku, vēl ir ēmē ī laukus alaus, ir kar-
tais nuējo naujai ī alude. Net vēl kartā apsigēres parējo.
Bet po to buvo labai malonus motīnai ir vaikams, līg
atitaisīt norēdamas negerā pasielgimā. Ir ilgā laikā visai
nebeējo aludēn.

Tuo tarpu Aurīs naujājī mokslā īkalē ir savo drau-
gams. Jū būrelis buvo dabar ļauniai padidējes. Mat,
buvo jis kaime minimas kaipo išmintingiausīū vaikinū susi-
rinkimas. Bet šitas mokslas jiems nelabai norējo tikti.
Zinojo visoko, kā gīdītojai buvo sākē apie mēsā ir mēsos
srubā. Net lignonims tai stipriusias esās maistas. O
dabar, būk tiems tie dalīkai tikri nuodai! Nenorējo ti-
kēti. Kitā kartā susiēje zinojo pasakīti, kaip motīnos
priešinosi tām. Nezinantios kā dēti ant stālo, jeigu mēsos
neturētū atnešti. Tai pasiliko po senu pāprotiu. Vienok
māzumā daugiau tik pradējo rūpinties darzoviais ir vaisiais.

Prieš rudenī visū tū dalīkū īpatiai apstiai buvo. Bet
paskui senu pāprotiu po skerdīnū vēl buvo daugiau mēsos.
Ir vēl buvo einama aludēn. Bet toli netiek, kaip seniau.
Pasiliko tūli namiej ir klausēs, kā vaikai paskaito. Lan-
kēsī kaimīnuose. O buvo nebepamīlējami visokiais gē-
ralais, bet kaip senovēje visokiais vaisiais, rēšutais ir iš
vaisīū virintū sīvū bei tirštumū. Nebuvo tai "stiprūs"
dalīkai; bet uz tai zmonēs likosi stipresni.

Tikras naujas laikas buvo priējes mūsū kaimui.
Tūli pradējo net kalbēti apie tai, koks nesusipratimas īra
gēralais zudīti savo protā, palaimā ir visā gīvenimā. O
mūsū vaikinai sau tīliai diaugēsī, kaip laimēje karzīgiai.
Ir su pagarbā zvelgē ī Vībarū Aurī. Tik tasai kaži-ko
buvo prispaustas.

IX.

Aurīs gana gerai zinojo, kas jām kenkē. Elzēs ta-
kelis vis daugiau apzēlē. Dār vienā antrā kartā Elzē at-
šokusi Aurī pasveikino. Bet tik ant greitūjū, līg ko pa-
bijodama. Vien tas jām likosi kaip koks saulēs spindu-
lelis šaltos ziemos laiku, kad ji jām pagaliaus pasā-
kusi buvo, juodu vis turintiu īsikalbinti zodeliu tu.

Dabar rudenī ji visai nebeatējo. Tai vienas jis sto-
vējo prie tvoros ir klausēs, ar nebūs jos zingsniai gir-
dimi. Nieko. Vien upelio sraunus vanduo gurgējo.
Būdavo kartais ir svetiū Norkuose. Tad Aurīs ziūrēdavo,
kaip švietia uz didiojo sodo jū langai.

Jau vāsarā buvo kartais su Elze iš miesto parvaziāve
visokie svetiai. Ir vienas jaunas ofisieras pradējes dažniau
lankīties. Net ēmē zmonēs skelbti kaime, jog dvaronio
Elzē īstekēsianti uz ofisiero.

Vēl buvo Aurīs pastebējes, kad renkasi svetiai Nor-
kuose. Ir atsikartotinai īšējo ziūrēti ī sodā. Buvo pa-
galiaus jau visai tamsu. Ilgai stovējes zvelgē ī Norkū
langus. Tai staiga īsvīdo Elze. Visai nusigando, kaip ji
zengē per upelio lieptelī tamsoj. Atlēkē. Balta kaip ba-
landelis. Švalgēs. Ir īsvīdusi jī vadino artiau. Dāvē
jām rankā. Nezinanti, kas būs. Tēvai norī, kad ji pasi-
zadētū kokiām oficierui. O jai taip skaudu. Mānīusi
Auriuko rankā vēl kartā laikīusi, galēsinti tvirta būti.

Aurīs nieko nesākē. Niekumet jām nebuvo gīvenimas
toks tamsus pasirodes kaip dabar. "Auriukai, tarki! Nors
zodelī!" sākē ji. Tai jis ir atsīlepē. Jo zodiai skambējo
līg kaliami iš gelezies: "Negaliu nieko pasakīti. Tur

būt...! Su Dievu!" Paleido jos drebantiâ rankâ. Vos îstengê pazengti. Uz tai rodês, mediai vaikstioja tolîn vesdami šalin nuo jo Elziute.

Toji stovêjo rankâ ant širdies spausdama. Ašaros bîrêjo. Norêjo vadinti dâr pas save Auriukâ. Tai pasi-girdo balsas sode. Ji buvo šaukiama. Bêgo greitai atgal, lîg pabaidîta. Ir dingo tamsoj.

X.

Aurîs dabar niekumet nebezengê savo takeliu. Visai tîlus buvo dabar pastojes. Skausmas savo spalva apšvietê jo veidâ. Ir grožino jî îpatingu prakilnumu. Nors ir šiaip jis buvo gražus, augštas devîniolika metû vîrukas. Bet jo têvû namuose buvo linksma. Jû turtas šiâ vâsarâ žîmiai didêjes. Arodai pilni. Gîvuliai sveiki. Ir têvas lîg jaunêjes.

Tiktai Auriukas kaip ligonis vaikstiojo. Liuosu laiku îsigules î savo knîgas. Šiaip nesirûpino tolimesniais da-lîkais. Tiktai kad kas kâ pàsakojo apie dvârâ, jis labai klausês. Bet nieko neklausinêjo. Tai ir tik tiek tesuzinojo, kad Elzê serganti. Bûk tamsoj sode î upelî îkritusi, ir neatsigaunanti. Gîdîtojai nieko gelbêti negâlî. Ji bûk ir norinti mirti.

Kaip sunku visa-tai buvo Auriui! O negalêjo nei nu-eiti jâ pamatîti. Kentê visâ žiemâ. Buvo jî labai šalta. Žmonês vos išêjo iš savo trobeliû. Girtaujama visai nebe-buvo. Tik vienâ ar antrâ kartâ vîrai buvo susiêje aludêj. Ir Vîbaras. Bet po to tarsi gêdêjos Auriui zvelgti î akis.

Pasklido gandas, kad aludininkas norîs aludê su dar-zeliu ir laukeliu parduoti. Aurîs labai prikalbêjo têvui jâ nupirkti, nors pasiskolintais piningais. Têvas pirko. Buvo aludês laukas lîg Vîbario ūkio dalis. O troba gana tinkama îtaisîti darbininkams. Taip tas kaimas ir nebe-teko aludês.

Buvo jau po Velîkû. Tai atbêgo kuriâ dienâ pas Vî-barus tarnaitê iš dvâro. Aurîs kuo-greitiau nueitû. Apsi-

taises labai skubinos, kiek tikt galêdamos. Priêmê jî Norkus maloniai, bet labai nuliûdes. Vedê jî î nâmâ ir î tolimesnî kambarî. Tše buvo angoje Norkienê. Ivedê jî î kitâ. Aurîs žengê lîg svaigdamas. Eidamas iš namû jau numânê, kas nusidâve.

Dabar kuone bûtû parbloškes, jeigu Norkus jo ne-bûtû laiku parêmes. Tše gulêjo Elzê lovoje. Balta kaip lelijelê. Îstiesê rankas prieš Aurî. Nutvêrê jis jas ir pri-klaupê prie jos lovos. Tîliai jî sâkê: "Nepasizadêjau. Bet ir gîventi mân nelemta. Tu vienas, kurî milêjau. Tu nors prâstas vaikelis buvai vienas didvîris. Bûki mânio vietoje — têvams . . . ."

Buvo jau per daug kalbêjusi. Sustojo. Ir nieko nebe-sâkê. Uzmigo šiâm âmžiu. — Visas kaimas nulîdêjo mergaitês lavonâ î kâpinius. Pasklides buvo gandas, jog dvaronis leisiâs Vîbarû Aurî î mokslus ir vêliau paduosîas jâm dvârâ. Taip norêjusi vèlionê. Bet nei vienas neži-nojo, jog jî buvo padâriusi Aurî didvîriu.

Ir îstikrûjû, Aurîs greitai apleido kaimâ. Jo takelis apžêlê. Bet tuodu mediu abipusiai tâko vèl žîdêjo apsi-globusiu kaip kas pavâsarî.

Vidûnas.

IS MANO KASDIENIO.

Teisinga mergaitê.

Pazinau Lietuvaite Tilžêj. Iškelîavo jî pirm keliû mënesiû Vokion mokinties ligonis sârginti. Ir dabar jau turi visai gerai apmokamâ vietâ. Seniau gîveno jî tur-tingoms moteroms rîtmetais taisîdama plaukus. Ir metê šî dârbâ vien todêl, kad nenorêjo meluoti. Moteros rei-kalâvo iš jos, kad jî joms plaukus sudêtû sekdamâ nau-jausiajâ modâ. Tûloms tat visai nepritiko. Tatiau neno-rêjo kitaip nešioti. Ir laukê net, kad ta mergaitê joms pasakîtû, jog išveizintios labai dailios naujausia moda ne-šiodamos plaukus. Iš pradios ta mergaitê melâvo. Bi-

jojo netekti pelno. Bet išlengvo jai tai ikirėjo. Nebenorėjo meluoti. Ir dabar jai to nebereikią. Tik aš manau, kad kiekviename užsiėmime galima visumet ir teisėbe sakėti. Reikia tām berods išminties, geros, prakilnios širdies ir tvirtumo, jeib teisėbė nekenktū kito.

Sielos gālės.

(Paveikslas pirmām rāšiniui.)

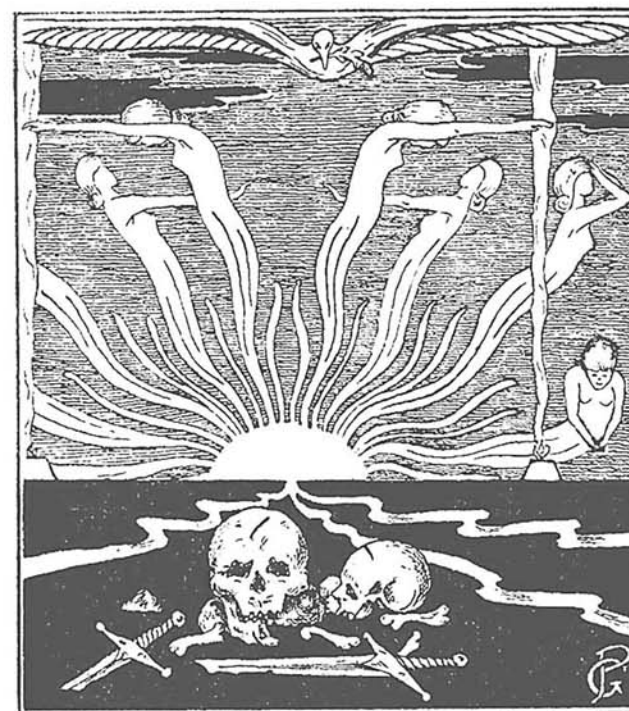
Kartā buvau kviestas kur-nors Lietuvoj kalbā sakėti. Nukeliavau. Buvau labai ligotas. Radau ten žmones nuliūdusius, gyvenantius nesutikime, netvarkoj, vargstantius ir skurstantius. Labai visa-tai, kā regėjau, mane prispaudė. Kuone buvau vietoje apsisukās keliaut namon. Tai atsiminau savo kelionės tikslo. Kad ligiai tām atkeliāves, jeib inestiau šviesos ir givėbės ī gyvenimo tamsā. Rodos mano siela tām gālės nestokoja. Ir vos to atsimines jautiau, jog sukīla manīje visā žmogū palaiminās diaugsmas. Kalbėjau, ir pats nustebau. Visi dalīvavo greitai mano smagume ir mano palaimoje. Pamiršo savo vargus, savo nekantā ir drāsiau žvelgė ī gyvenimā. Aš pats savo ligos nei šesėlio nebeišvīdau. Buvau kitus linksmindamas pats išgijęs. Bet nėra tai tik vienas atsitikimas. Žinau jū daug. Ir ĩra daug žmoniū, kurie tā pat ĩra patīre. Žmogui ĩra duota savo valia iškilti iš visū nuliūdīmū, nesmagumū, ir tt. Reikia tiktai norėti ir širdī kreipti ī šviesos dalīkus. *Vds.*

Kristiono Duonelaitio Atminimui.

(1. 1. 1714—18. 2. 1780.)

Ant žiemos narsai jau vėl rūstaudami grįžta, ir šiaurīs pasišiaušes vėl mus atleikia gandint. Vei, kaip ant azarū visur langai pasidāro, ligiai kaip antai stiklorius ĩdeda stiklā. Taip gi namai žuviū, kur varlės vāsarā šventė, dėl barniū žiemos nei su šarvais užsidengia ir tamsoj miegot kiekvienā givulī siuntia.

Žiemos rūpesniai, 1—7 eilė.

Taikos rītmetīs.

P. Galaunė.

IS DABARTIES.

Žmonės šalinasi nuo bažnyčių, tai ĩra vienas labai pastebėtinas mūsų laikū žīmis. Ištikrūjū jau senai bažnyčios tik tėra pilnos ĩše, kur žmonės neturi jokiū atmainū pilkame savo gyvenime. Kitur žmonės nėra laiko eiti ī bažnyčią. Perdaug turi darbū. Ir tad reikia ilsėti ir kuo-noris gairinties. Tām bažnyčia jiems rodosi nėra tinkama ir todėl ne būtina reikalinga. O kad dabar ir viešai išreiškia, jog jokios nebeturi dalies su ja, tai

tuos pasirodo drāsūs ir teisingi. Galima būtų tuos žmones net pagirti, jeigu savo išmānīmu ir pasirūzīmu atsisakītū nuo bažnyčios, kurios nebeprivālo. Būtū jie saviškai pasielge. Ir tas žingsnis jiems negalētū kenkti. Bet kuomet kas-nors kitū prikalbamas būs pasišālines nuo bažnyčios, jis tebūs iš vienos tārīamos vergovės pakliuves ī kitā. Ir beabejonės skaudiai pajaus, jog jis dār per silpnas sau vienas giventi akīvaizdoj paskutiniū gyvenimo ir givėbės

klausimū. Berods nėra, mano išmānīmu, mūsū laiku bažny-
cziū, kurios šiū dienū žmogui
galētū taip i tuos klausimus at-
sakīti, kad pilnai būtū paten-
kintas. Bažnyczios tarnai pātis
labai mąza težino apie juos. O
kā jie žino, tai dabarties žmo-
gui turi išrodīti labai sukraipīta.
Nėra tše kaltas itariamasis
"mokslas", bet tos gālės,
kurios gyvenimo bėgīje
jojo istātīmais veikia-
mos pastoja. Prieš jas nei
tvirtiausioji bažnyczia nieko ne-
padarīs. Tos gālės tiesiog vertia
žmogū būti savišku ir pildīti se-
najī krikštionišės išākīmā, kad
turime pātis būti sau kunigais.
Nuo šio saviškumo gāli viena
antra bažnyczia savo žmones
valandele apsaugoti, bet ne ilgām.
Laikas prieina, kad žmonės su
nekanta skiriasi nuo bažnyczios.
O tad neturime tiesos žmoniū
kāltinti. Kalti ĩra pirm visū baž-
nycziū tarnai. Žmonėms rei-
kia tarnauti ne tuo, kad
jiems brukus laukine tik-
kībā, bet auginant juose
žmogaus, žmonijos tik-
kībā. Žinau, tame kaip tik
randasi tas dalikas, su kuriuo
nei vienas bažnycziū tarnas ne-
sutinka. Visi jie tiki tikībā esant
dalīku, kurs gāli būti ĩnešamas
i žmogū, kaip koks kvāpas, kurī
žmogus kvėpuodamas gāli
įtraukti, bet kurio ir gāli sau-
goties. Bet ta mintis reiškia
tobūlā žmogaus nesupratimā,
reiškia tikrā materialismā tikī-

bos net išmānīmo dalīkuose.
Todėl ir saukiama, būk bedie-
vībė didėjanti. O reikētū atsi-
minti to, kad Kristus sāko: "Kas
savo broli vadina bedieviu, tas
ĩra kaltas būti nubaustas prā-
garo ugnimi." Todėl turėtume
būtinai saugoties vienā antrā to-
kiu būdu pavadinti. Tarsi galima,
kad kas egzistotū, būtū be Dievo,
tai ĩra be to pāmato, be tos
priezasties, iš kurios visa, ĩstisa
visuma pareina. Ar būtume jā
vienaip ar antraip susimāste ir
jā vadintume vienaip ar antraip,
tai lig daug. Jonas Auksābur-
nis, vienas garsus krikštionišės
mokintojū, sāko: Tikrasis Dievo
apsireiškimas ĩra žmogus. Sa-
kītiau: aiškiasias. Tai gi, žmo-
gus stovi nuolatiniame sātīkij
su Dievu. Ir negāli būti bedie-
viu, nors taip ir vadintūsi. Tik-
tai apie tā sātīkī gāli turėti
neaiškū ar net klaidingā supra-
timā. O tikrojo negalima i jī
ĩnešti. Galima jī tik žmogūje
žādinti. Taipojau ir tikība tėra
žādinama žmogūje, ne i jī ne-
šama. Kad žmonės eina iš baž-
nyczios pirm viso reiškia, kad
jos tarnai nepildo, ar negāli pil-
dīti savo uždavinio.

Jaunimo Fondas, mokslei-
viamis selpti padidėjo nors keliais
Markiais. Dovanojo jām Char-
lottenburgo M. Posingīs 2,50 M.
Taip dabar šis fondas su palū-
kanomis priauges ĩra lig 61,14 M.
Iš jo lig šol niekas nėra gāves
pašalpos. Rodos dār per māzas
jisai, kad galėtume jī tām var-

toti. Ir nežinojome dār kā bū-
tūme galėje parenti. Dabar jau
ir žinome. Bet kā pradēt su
61,14 M.? Gāl atsimīs mūsū tau-
tietiai to fondo, ir rinks tām pi-
ningū! Sie metai, kurie skiriami
Duonelaitio atminimui, lig rā-
gina atsiminti tū moksleiviū, kurie
kaip kartā Duonelaitis, vargsta
norėdami ĩgīti geresnī mokslā.
Todėl prašau, kaip duodate Duo-
nelaitio paminklui statīti pi-
ningū, duokite, ar gāl dār mie-
liau, jū ir "Jaunimo Fondui"
moksleiviams selpti. Gāl pada-
rītume tikrā **Duonelaitio Fondā**
su tuo tikslu.

Prūsū Lietuviū draugijos
ir draugijelės dabar beveik nuo-
lat kelia vākarus. Maniau pirma,
jog nėra tai tinkamas darbas.
Tomis jėgomis būtū galima nau-
dingesnio atlikti. Tik reikētū tām
kiek daugiau atsidėjimo. Matau
vakareliai nelabai nusiseka. Kiek-
viena draugija nori savo sve-
tiams kuo-daugiau pranešti. O
visa tik labai netobūlai priruoša.

Nors pamanītū vieni ir kiti pra-
nešti mažai o gerai, būtū tai
naudingiau. Ir sakītiau, kad vien
temokate vakarelius kelti, darī-
kite jau ir tai. Ir iš jū būs
naudos. Tik nesukraukite per
daug i vienā vākarā. Vasārio
1. dienā Rukū "Auguolo" Drau-
gija turėjo savo vākarā. Jis reiškė,
jog ta draugija ir jos valdība
stropi ir gīva. Mano ir tše buvo
sakīta kalba apie Duonelaitī.

Lietuviū Sventē, 8. Vasārio
Tilžėje, kaip jau beveik paprasta,
vėl didio žmoniū skaitiaus, gāl
prieš 1000, buvo lankīta. Dai-
nuota 10 dainū, sakīta kalba
apie tēmā: Poetas ir tauta, vai-
dinta komėdīa: Jūjū Geradarīs,
ir mystėria: Ragana. Žmonės
labai patenkinti plojo beveik
nesustodami. Tatiau...! Vos
beišgaliau tā darbā vesti tolīn!
Susieina per daug ir tokiū žmo-
niū, kuriems neverta tiek savo
gīvībės aukoti. Reikės visai ki-
taip pradėti. Tiktai kaip? Ir
pats dār nežinau. Vds.

PASIKALBEJIMAI.

Apinīs. Ar gāli būti rūstī-
bė šventa? — Rūstībė kīla
iš vienos gamtos jėgū, nors jī
apsireiškītū tik ir žmogūje.
Gamtos dalīkai nėra nei šventi,
nei nešventi. Akmuo, paveikslui,
toks dalīkas ĩra. Ir vėjas ne-
gāli būti nei vienaip nei antraip
vadinamas. Bet jeigu toks da-
līkas žmogūje sužadina šventī-
bės jausmus, tuomet su tiesa jī

vadīsime šventu. Sākoma todėl
teisingai: Tikslas šventina prie-
mone. Bet reikia tā priezodī
gerai suprasti. Negāli tikslas
padarīti biaurū dalīkā grāzu,
piktā geru, šventu. Vien tas
dalīkas, kurs savai me nei geras
nei piktas tikslu ĩgauna kokī
įpatingā vertė. Rūstībė jau turi
savo krīpsnī. Jī nori kitām
kenkti, kitā kartais net nuga-

luoti. Ir vargu kuomet rūstībē sukels Sventībēs jausmā. Pavēikslas īs Bīblīos, kur Nojus prakeikia savo sūnū uz pajoukimā, šīson visai netinka. Nēra tše kalbos apie kokio zmogaus rūstumā. Tiktai nezinēliai īs tos alegorīos pasidāre īra negrāzū atsītikimā. Ir tēvū rūstībē, kuomet jie ant vaikū pīksta jū blogū darbū dēl, negāli būti Sventa. īs tokios rūstībēs neišaina nieko gera. Visai ji bereikalo. Pataisīt norint vaikū, reikia īsrasti

jū blogumo priezastī. Ir tā šālinti. To padarīti rūstībē negāli. Todēl ji niekumet ir nēra zmones gerinusi. Padāro tai visumet tik geras paveikslas. Patiū tēvū prakilnībē tegāli vaikuose zādint norā ir gāle geriems darbams. O ta prakilnībē, tēvū geras paveikslas turi būti tvirtas. Ir gāli tvirtais īsākīmais ir pamokslais apsireikšti. Bet tvirtībē nēra rūstumus. Tvirtībē savo tikslu tikrai gāli būti Sventa. O ji dažnai sukeitiama su rūstībe. Vds.

īs mūsū raštijos.

Vairas, literatūros, dailēs, mokslo, visuomenēs ir politikos laikraštis. īšaina per mēnesī du kart. Metams Did. Lietuvoj 6 rbl., kitur 8 rbl. Leidējas-redaktorius A. Smetona. — īšējo tuo tarpu du jau numeriu. Didios sānsagīnio jū īra formatas. Viršus piešinīs zinomojo mūsū dailinīko Petro Rimšos. īsveizdi grazus, nors māzuma daug visoko sukrauta. Popierius, ilustrācioms spauzdint parinktas, īra labai geras. Ir ilustrāciū īra jau visa eilē abiejuose numeriuose. īs dalies jie prie rāšīniū priklausu, kurie rodos nori, kaip vaizdai, ilustrāciōs tai jau dāro, mums akīsna statīti kokī līg paslēptā mūsū tautos turtā. Matīti Tiurlionies, A. Zmudz. veikalū ir kitū piešīniū reprodukcios, tai Lietuvos pakraštiū fotografīos, ir tt. Rodos Vairas kaip tik ir derēs kelti ī aiškumā, kas mūsū tautos ir jos gīvenamojo krāsto esībē īra. Patariame juo naudoties.

Katalikū "Blaivībēs" Draugijos leidiniai Nr. 46-52 mums atsiūsti. Skaitēme. Pasīdiaugēme. Naudingī raštēliai. Paroduodami uz 1, 2 ir 5 kap. Nr. 49 Gera gira, gerkite! laikome geriausiu. Vds.

īs leidējū - rašītojū pusēs.

"Jaunimas" siuntiamas ī namus uz 2,40 Mk. metams, ī Didiājā Lietuvā uz 1,25 Rublī, ī Amērikā uz 75 Centus, pavienis numeris uz 30 Pfēg., 15 Kap. arba 10 Cent. — īs Did. Lietuvos galīma pīningus siūsti īdedant ī laiškā popierīnī Rublī, o 25 Kap. post. markēmīs. Bet nereikētū īdēti markes uz visa 1,25 Rbl. Laiškā reikētū īrašīdinti. — „Jaunimo“ tām nesiuntīame, kurio adreso neišskaitome. — Rāšant ī "Jaunimā" īsakiai prāšome tikrajī gatvēs numerī dēti.

Uz leidējus - rašītojus

Martin Aszmutat, Tilzēj, (Tilsit) Garnisonstr. 9.